

Ministeren nævnede også et andet vigtigt besøg, nemlig Sovjetunionens præsident, Podgornijs forestående besøg i Hanoi i oktober.

Begge disse besøg måtte naturligvis indgå i vurderingen af Vietnam-situationen.

Udenrigsministeren tilføjede, at han på baggrund af en i folketinget den 18. marts vedtaget dagsorden over for såvel nordiske som andre landes udenrigsministre både fra øst og vest havde rejst spørgsmålet om realistiske muligheder for at tage initiativ til at styrke bestræbelserne for at tilvejebringe en fredelig løsning på konflikten i Vietnam. Resultatet havde til hans store beklagelse hver gang været, at der ikke fandtes realistiske muligheder for et fredsiniciativ.

Hans opfattelse måtte herefter være, at der siden drøftelsen i folketinget den 18. marts ikke var sket noget, der kunne medføre en ændring i den opfattelse, at tiden endnu ikke var inde til at etablere diplomatisk forbindelse med Hanoi.

Der kunne ikke være tvivl om, at Danmark stiltiende havde ydet Nordvietnam en faktisk anerkendelse. Det var ikke et anerkendelsesspørgsmål, men et problem om optagelse af diplomatisk forbindelse med en stat, til hvilken vi ikke havde nogen ambassadør akkrediteret. Det ville efter ministerens opfattelse være både urigtigt og uhensigtsmæssigt at udtrykke politiske holdninger gennem oprettelsen af diplomatiske repræsentationer. Vore diplomatiske forbindelser skulle varetage interesser staterne imellem uden hensyn til, om vi sympatiserede med eller var i modsætning til disse staters politik og forhold i øvrigt.

Det brede ønske om, at krigen i Vietnam burde bringes til ophør gennem en forhandlingsløsning, burde ikke lægges for dagen ved optagelse af diplomatisk forbindelse med Hanoi, men ved at gøre den danske holdning klar over for de stridende parter. Dette havde vi gjort ved talrige lejligheder på mange måder, og det var en selvfølge, at regeringen fortsat ville søge med alle midler at fremme en forhandlingsløsning i Vietnam.

Forslaget gav ved 1. behandling anledning til en ret omfattende debat, hvorom der henvises til forhandlingerne.

Regeringspartiernes ordførere kunne ikke give tilslutning til forslaget. Begrundelserne var med visse nuancer de samme, som udenrigsministeren havde fremført.

Derimod fandt forslaget — foruden fra forslagsstillerne — støtte fra *Gert Petersen* (SF), *Sigsgaard* (VS), *Hanne Reintoft* (DK) og *Kai Moltke* (u.p.).

Uden for ordførernes kreds havde *Stetter* (KF) ordet.

På baggrund af nogle udtalelser fra *Stinus* (RV) fremsatte *Per Hækkerup* (S) under forhandlingerne følgende forslag om motiveret dagsorden (F. sp. 8049):

„Idet folketinget beslutter, at Danmark optager diplomatisk